

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

Alulírott [redacted] alatti lakos, a [redacted] határidőben eleget téve, az alábbi

lakos, a IV/1033-6/2020-sz. felhívásnak	
Ügyszám: IV/01033-7/2020	
Érkezett: 2020. SZEPTEMBER 4.	
Példány: 1	Kezelőiroda: du
Melléklet: 0 db	

HIÁNYPÓTLÁST

terjesztem elő:

Az alaptörvény-ellenességet (is) eredményező jogszabály-ellenesség lényegét a felhívásban foglalt iránymutatásnak megfelelően akként módosítom, hogy az Alaptörvény XXIV. Cikk (1) bekezdése helyett az Alaptörvény **XXVIII. Cikk (1) bekezdését** jelölöm meg, miszerint

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Ugyanakkor továbbra is relevánsnak tartom a XXIV. Cikk (1) bekezdésében foglalt alapjogom sérülésének tényét annyiban, hogy az alkotmányjogi panaszommal érintett peres eljárás tárgyát részben éppen ezen alapjogom sérelme képezte, így **nem lehet tisztességes az a bírósági döntés**, amely – *indoklásában* – elismeri, hogy többek között ezen alapjogom (is) sérült, ugyanakkor elutasítja az erre alapozott követelésemet azzal, hogy nem fellebbeztem meg az ezen alapjogom sérelmének elutasítását, így nem lehetett vizsgálni az ezen alapjogom sérelmével kapcsolatban keletkezett nem vagyoni sérelmemet.

Az alkotmányjogi panaszom indoklását a XXVIII. Cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljárás sérelme tekintetében – *a felhívásban kapott iránymutatás mentén* – az indoklási kötelezettségre, illetve az adott jogkérdésre vonatkozó jogi normák nyilvánvaló figyelmen kívül hagyására fókuszálva

EGÉSZÍTEM KI

az alábbiakkal:

Mint már említettem, a Kúria indoklása szerint a családi és magánélethez való jog nem személyiségi jog, hanem alapjog abban az esetben, ha a sérelme kifejezetten az ezen jog biztosítása érdekében aktívan beavatkozni köteles hatóság eljárásának késedelmes volta okán sérül.

Már ez az indoklás is az adott jogkérdésre vonatkozó jogi normákkal ellentétes, miután a családi és magánélet tiszteletben tartásához fűződő jog egyértelműen személyiségi jogként is minősülő alapjog, aminek a sérelmét jelenti az, ha az ezen jogot biztosítani köteles hatóság adott esetben nem teszi meg az ezen jog biztosítása érdekében szükséges hatékony intézkedéseket.

Ugyanakkor családi és magánélet részét képező kapcsolattartáshoz való jog érvényesítése iránti hatósági intézkedés hatékonysága nyilvánvalóan nem választható el az intézkedés gyorsaságától: a hatékonyság követelménye feltételezi az intézkedés ésszerű időn belüli meghozatalát. Nem lehet hatékony az olyan intézkedés, ami az előírt törvényi határidőkhöz képest nagyságrendekkel később – *sok év késedelemmel!* –

születik meg, amikor az egymással kapcsolattartásra jogosultak között korábban kialakult családi szálak már teljesen és általában helyrehozhatatlanul szétszakadtak.

Másrészt a polgári jog egyik alapvetése, hogy nem a jogsértés oka, hanem **annak eredménye** bír relevanciával a kártérítési felelősség tekintetében. A személyiségi jogok sérülése általában a jogsérelmet okozó hatóságok objektív felelősségét alapozza meg.

Erre tekintettel súlyosan contra legem jogalkalmazásnak minősül az, hogy az alapjogi jogsértéseket csak abban az egyébként elvben is bizonyíthatatlan esetben lehet személyiségi jogsértésként értelmezni, ha ezeket az eljáró hatóságok kifejezetten az fél személyiségének lényegét alkotó valamely tulajdonsága miatt – *rövidebben: bosszúból, unszimpatiából, stb.* – követik el.

A helyes jogalkalmazás az (lenne), hogy az alapjogi jogsértéseket abban az esetben kell egyben személyiségi jogsértésként is értékelni, ha az alapjogi jogsértések az adott esetekben egyúttal a fél személyiségének valamely lényegét képező tulajdonságának sérelmét (is) eredményezi.

Amennyiben azonban el is fogadnánk, hogy a sérelem nem személyiségi jogi, hanem alapjogi sérelem – *bár természetesen nem elfogadható!* – abban az esetben is egészen kirívó, elfogadhatatlan, nyilvánvalóan abszurd, contra legem hivatkozás az indoklásban az, hogy a nemzetközi jogi normákkal egyezően csakis személyiségi jogsértésre lehet követelést – *sérelemdíj-igényt* – alapozni, alapjogi sérelemre nem.

Az EJB kizárólag alapjogi sérelmeket vizsgál, és ezekre kötelezően írja elő a 41. Cikkében az igazságos elégtételt jelentő összegű sérelemdíj megítélését.

Vagyis azt ki lehet jelteni, hogy hazánkban ellentétes a joggyakorlat a nemzetközi normákkal, de arra hivatkozni, hogy ez a joggyakorlat éppen a nemzetközi normáknak felel meg – *kvázi a nemzetközi normákkal takarózni!* -, nyilvánvaló abszurdum.

Ugyanakkor a Római Egyezmény előírásaival ellenzök jogalkalmazás hazánkban 1993 óta csak abban az esetben fogadható el, ha maga a jogalkotó egyértelműen kifejezi valamely törvényben az eltérés egyenes szándékát valamely hazai sajátosságra alapozottan.

Álláspontom szerint – *erre tekintettel* – **eleve contra legem jogalkalmazásnak kell tekinteni minden olyan hazai jogalkalmazást, ami egyértelműen ellentétes az általunk 1993-ban kihirdetett Római Egyezménnyel úgy, hogy nincs alátámasztva – indoklásában – a jogalkotó kifejezett szándékával az adott eltérésre vonatkozóan.**

A jelen esetben nem kétséges, hogy a Kúria döntése egyenesen szembe megy a Római Egyezmény 8. Cikkével, 13. Cikkével és 41. Cikkével – **ahogy persze az sem kétséges, hogy ennek mi lesz a következménye abban a nem várt esetben, ha a tisztelt Alkotmánybíróság nem semmisíti meg ezt a döntést és ezért kénytelen lenné az EJB-hez fordulni a Magyar Állammal szemben!** -, ugyanakkor **a döntés indoklásában nem hogy arra nincs magyarázat, hogy milyen jogalkotói megfontolás alapozza meg a döntés nemzetközi joggal ellentétes voltát**, hanem egyenesen az áll benne, hogy a nemzetközi joggal valóban nyilvánvalóan ellentétes döntés tulajdonképpen nem hogy nem ellentétes a nemzetközi joggal, de mondhatni, szinkronban áll azzal, sőt kvázi azon alapul!

Végezetül ugyancsak **az adott jogkérdésre vonatkozó jogi normákkal teljes mértékben ellentétes** a Kúria azon hivatkozása is, hogy **azért nem lehetett vizsgálni az alapjogi jogsértéssel okozott nem vagyoni sérelmet, mert nem fellebbeztem meg az alapjogi jogsértés megállapításának elsőfokon történt elutasítását:**

A **megállapítási perekre** vonatkozó legalapvetőbb jogi norma az, hogy **egyidejűleg nincs helye megállapításnak és marasztalásnak.**

Ez alól kizárólag a személyiségi jogsértések képeznek kivételt, az alapjogi jogsértésekre feltétel nélkül igaz ez az alapvetés.

Az elsőfokú bíróság tehát azzal, hogy elutasította a tisztességes eljáráshoz való alapjogom sérelmének rendelkező részbe foglalt megállapítását, nem azt mondta ki, hogy nem sérült a tisztességes eljáráshoz való alapjogom, hanem csupán a megállapítási perek alapvetése szerint járt el: mivel – éppen a tisztességes eljáráshoz való alapjogom megsértése okán! – marasztalásra látott lehetőséget, így vagylagos alternatívák közül a marasztalást választotta. (És a formális megállapítást utasította el, mert a kettőt egyidejűleg – alapjog esetében – nem lehetséges alkalmazni.)

Hozzátevé, hogy a marasztalás indoklásában – *tartalma szerint!* - természetesen fekete-fehéren benne van a tisztességes eljáráshoz való jogom megsértésének megállapítása is, hiszen a marasztalás ezen alapul, a marasztalást ez alapozza meg.

Figyelemmel arra, hogy a Kúria látóköréből teljes egészében kimaradt a megállapítás-marasztalás egyidejű alkalmazásának tilalma – *alapjogi jogsértések vonatkozásában* -, és ennek okán teljességgel félreértette – *illetve valójában egyáltalán nem értette* – az elsőfokú ítélet indokait éppúgy, mint az azt helyben hagyó másodfokú ítélet indokait sem, így „természetesen” nem állt módjában – *még elvben sem!* – eleget tenni az adekvát indoklás kötelezettségének, aminek a teljes hiánya az esetünkben az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogom alaptörvény-ellenesség szintjét elérő sérelmét valósítja meg.

7

2020. 08. 26.

tisztelettel:

előttünk: